

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **INTERNEXT 2000, s.r.o.**, IČO: 253 52 288
sídlem Palackého 166, 755 01 Vsetín
zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Vyroubalem
sídlem Palackého 168, 755 01 Vsetín

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu č. j. ČTÚ-57
695/2017-603 ze dne 6. 11. 2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen

„předseda Rady“) zamítl její rozklad a potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro severomoravskou oblast č. j. ČTÚ-34991/2017-368/IV.vyř.-Škj ze dne 29. 8. 2017, jímž byla žalobkyni uložena pokuta 10 000 Kč za to, že se v postavení podnikatelky poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací dopustila správního deliktu podle § 118 odst. 14 písm. w) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, (dále jen „ZEK“) tím, že v rozporu s § 63 odst. 7 ZEK uzavřela se spotřebiteli první smlouvy pro službu elektronických komunikací (službu přístupu k síti Internet) na dobu určitou s dobou trvání smlouvy delší než 24 měsíců, konkrétně na 36 měsíců. S uživateli, nepodnikajícími fyzickými osobami, byla uzavřena smlouva č. B72838 dne 22. 2. 2017, smlouva č. B72806 dne 15. 2. 2017, smlouva č. B72829 dne 21. 2. 2017, smlouva č. B72799 dne 14. 2. 2017, smlouva č. B72760 dne 3. 2. 2017, smlouva č. B72798 dne 14. 2. 2017, smlouva č. B72791 dne 10. 2. 2017, smlouva č. B72746 dne 1. 2. 2017 a smlouva č. B72844 dne 22. 2. 2017.

II. Napadené rozhodnutí

2. Předseda Rady žalovaného uvedl, že kontrolou ze dne 5. 4. 2017 bylo zjištěno, že žalobkyně jako podnikatelka poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací v uvedených případech v rozporu s § 63 odst. 7 větou první ZEK uzavřela se spotřebiteli první smlouvy na poskytování služeb elektronických komunikací na dobu určitou v délce přesahující 24 měsíců. Část věty druhé citovaného ustanovení za středníkem sice umožňuje žalobkyni uzavřít s uživatelem smlouvu na delší dobu v případě, že o to uživatel požádá, tato výjimka se však vztahuje pouze k části věty před středníkem, jež žalobkyni ukládá povinnost umožnit uživateli uzavření smlouvy i na dobu nejvýše 12 měsíců, nevztahuje se však na první větu, která obsahuje žalobkyní porušenou povinnost. Právě uvedené vyplývá z gramatického výkladu (zejména z funkce středníku v pravidlech českého pravopisu) a účelu daného ustanovení, ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. 11. 2009, kterou ZEK transponuje, i z komentářové literatury.
3. Žalobkyně tedy nemohla uzavírat se spotřebiteli první smlouvy na dobu určitou delší než 24 měsíců bez ohledu na to, zda o to spotřebitelé požádali. Existence takových žádostí ostatně nebyla v projednávané věci ani zjištěna. Smlouvy sice obsahují větu o uzavření smlouvy na dobu delší 24 měsíců na žádost uživatele (spotřebitele), vzhledem k adhezní povaze smluv se však jedná o inherentní součást formuláře těchto smluv, jež neprokazuje podání žádosti individuálně a čistě ze spotřebitelovy vlastní vůle. Předseda Rady naproti tomu naznal, že tyto adhezní smlouvy vypovídají o žalobkynině strategii přimět spotřebitele k uzavření smluv na delší časová období a k vytváření podmínek odrazujících od změny poskytovatele služeb elektronických komunikací, což je v rozporu s uvedenou směrnicí i ZEK. Žalovaný přisvědčil žalobkyni v tom, že autonomie vůle je jednou ze základních zásad soukromého práva, ani ona však nemůže ospravedlnit porušení zákazu stanoveného právem veřejným. Právní předpisy upravující elektronické komunikace stanoví zcela jasně zákonný rámec, z něhož poskytovatelka elektronických komunikací nesmí při své činnosti vybočit, přičemž uzavírat smlouvy v souladu se zásadou autonomie vůle je možné pouze v tomto stanoveném rámci.

III. Žaloba

4. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaný nesprávně aplikoval ZEK, jehož ustanovením neodporuje situace, kdy poskytovatelka elektronických komunikací uzavře s uživatelem smlouvu na dobu určitou delší než 24 měsíců na základě jeho žádosti. Žalovaný totiž

nesprávně dovodil, že část poslední věty § 63 odst. 7 ZEK za středníkem („*tím není vyloučena možnost uzavření smlouvy na delší dobu v případě, že o to uživatel požádá*“) se vztahuje toliko k části téže věty před středníkem, jež zakotvuje povinnost uzavřít s uživatelem smlouvu i na dobu nejvýše 12 měsíců, a nikoli také k předchozí větě, jež zakotvuje povinnost uzavřít první smlouvu na dobu určitou nanejvýš na 24 měsíců. Při tomto výkladu by však byla i pro uzavření smlouvy na dobu překračující 12 měsíců a dosahující maximální doby trvání 24 měsíců vždy nezbytná výslovná žádost uživatele a uzavření smlouvy na delší časové období by bylo stranám absolutně znemožněno, a to zcela v rozporu s principem autonomie vůle. Žalobkynin výklad má oporu v důvodové zprávě k novelizačnímu zákonu č. 468/2011 Sb., jež k danému ustanovení uvádí, že pokud o to uživatel výslovně požádá, může samozřejmě uzavřít s operátorem smlouvu na dobu delší, která bude odpovídat jejich potřebám. Použití důvodové zprávy je přitom namíste zejména v případech nejasností při výkladu zákona, jež právě v projednávané věci nastaly. Nejasnosti a nepřesnosti v zákonné úpravě přitom nemohou jít v řízení o spáchání správního deliktu a uložení pokuty k žalobkynině tíži.

5. Žalobkyně se dále ohradila proti tvrzení žalovaného, že jejím cílem je vytvořit podmínky odrazující spotřebitele od změny poskytovatele. Jejím cílem naopak je zvýhodnit účastníka, který uzavřel smlouvu na delší časové období, jelikož v takovém případě se žalobkyniny vstupní náklady technického i administrativního charakteru, jež jsou u všech smluv shodné bez ohledu na délku jejich trvání, rozprostřou do delšího období. Smlouva na dobu určitou delší než 24 měsíců je uzavírána výhradně na žádost uživatele, jenž v ní svým podpisem smlouvy stvrzuje, že byl použit tento zákonný postup, neboť je v ní uvedeno, že: „*Tato smlouva byla uzavřena na dobu delší než 24 měsíců po poučení a na žádost Uživatele ve smyslu § 63 odst. 7 z.č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.*“ Zákon nestanovuje žádnou formu uživatelské žádosti, může být uzavřena ústně i písemně a je možné ji prokázat právě citovaným ujednáním. Pokud by žalobkyně ani přes žádost uživatele, jenž má možnost vybrat si sám dobu poskytování služeb elektronických komunikací ze široké škály variant a zároveň je oprávněn smlouvu kdykoli a bez udání důvodů vypovědět v 30denní výpovědní lhůtě, nebyla oprávněna uzavřít smlouvu na dobu delší 24 měsíců, došlo by ke zcela zásadnímu narušení základního principu práva – autonomie vůle stran.
6. Pro úplnost žalobkyně navrhla, aby městský soud přezkoumal také zákonnost úkonů správního orgánu – provedení kontroly, protokolu o kontrole a vyřízení námitek –, které nelze napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví a které byly podkladem přezkoumávaných rozhodnutí; důvody jejich nezákonnosti jsou podle žalobkyně shodné jako shora uvedené žalobní body. Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhla, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a žalobkynina replika

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí řka, že žalobkyně pouze rozvíjí námitky uplatněné již v rozkladovém řízení. K jednotlivým žalobním bodům proto odkázal na příslušné pasáže svého rozhodnutí, resp. rozhodnutí předsedy Rady. Nad rámec toho konstatoval, že v napadeném rozhodnutí nenachází žádné rozpory a že předmětné ustanovení nevyvolává žádné interpretační nejasnosti, neboť jeho gramatický výklad je s ohledem na pravidla pravopisu českého jazyka zcela jednoznačný a opírá se také o text uvedené směrnice. Užití důvodové zprávy,

která do výkladu předmětného ustanovení spíše vnáší nejasnosti, se při výkladu daného ustanovení jeví jako nadbytečné. Žalovaný proto navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

8. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že směrnice, na kterou se žalovaný opakovaně odvolává, ukládá členským státům povinnost zajistit, aby „smlouvy nestanovily“ počáteční smluvní období přesahující 24 měsíců. V žalobkynině případě je však smlouva uzavřena na dobu delší 24 měsíců jen v případě, že o to požádá sám uživatel, jenž má možnost volby různých časových období trvání. Doba delší 24 měsíců si tudíž strany „sjednávají“, nestanoví ji smlouva. Žalobkyní nabídnutý výklad je tak v souladu se směrnicí a s důvodovou zprávou a zákonodárcovým úmyslem. Žalobkyně proto na podané žalobě v plném rozsahu setrvala.

V. Posouzení věci městským soudem

9. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
10. V rámci toho městský soud zkoumal mimo jiné to, jestli by pro žalobkyni nebylo příznivější použití novější úpravy obsažené v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a v zákoně č. 252/2017 Sb., jímž byl změněn ZEK, a plně se ztotožnil s odůvodněním obsaženým na str. 11 napadeného rozhodnutí. V něm předseda Rady naznal, že pozdější úprava jako celek není pro žalobkyni příznivější, naopak v ní došlo k významnému zvýšení horní hranice pokuty, proto její jednání posoudil podle ZEK ve znění do 1. 9. 2017. Městský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, a jelikož je žalobkyně nijak nezpochybnila, považuje za dostatečné na něj v podrobnostech odkázat.
11. Městský soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nevyslovili s tímto postupem po poučení poskytnutém soudem nesouhlas.
12. V projednávané věci je stěžejní odpověď na otázku, zda žalobkyně coby podnikatelka poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací byla při prvním uzavření smlouvy pro danou službu elektronických komunikací se spotřebitelem oprávněna uzavřít smlouvu na dobu určitou přesahující 24 měsíců, pokud o to spotřebitel požádal.
13. Podle § 118 odst. 14 písm. w) ZEK ve znění do 1. 9. 2017 „[p]odnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací se dopustí přestupku tím, že uzavře smlouvu se spotřebitelem nebo uživatelem v rozporu s § 63 odst. 7.“
14. Podle § 63 odst. 7 ZEK „[v] případě, že podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nebo zajišťující připojení k veřejné komunikační síti uzavírá se spotřebitelem smlouvu na dobu určitou, nesmí tato doba při prvním uzavření smlouvy pro danou službu elektronických komunikací přesáhnout 24 měsíců. Podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nebo zajišťující připojení k veřejné komunikační síti je povinen umožnit uživateli uzavření smlouvy i na dobu nejvýše 12 měsíců; tím není vyloučena možnost uzavření smlouvy na delší dobu v případě, že o to uživatel požádá.“

15. Při jazykovém výkladu tohoto ustanovení, jenž představuje východisko pro objasnění smyslu a účelu normy, je třeba v první řadě vzít v úvahu, že inkriminovaná pasáž („*tím není vyloučena možnost uzavření smlouvy na delší dobu v případě, že o to uživatel požádá*“) netvoří v odstavci samostatnou (třetí) větu, nýbrž je součástí druhé věty, oddělenou od její první části středníkem. Předseda Rady správně uvedl – a žalobkyně to nezpochybnila –, že podle pravidel českého pravopisu středník stojí svou členicí silou mezi tečkou a čárkou: Neosamostatňuje úseky jazykového projevu do té míry jako tečka, ale nahrazuje hlubší, výraznější předěly než čárka. Proto se jej užívá pro naznačení různých stupňů obsahové souvislosti mezi částmi výpovědního celku. Pro úplnost městský soud podotýká, že Legislativní pravidla vlády (dostupná na www.vlada.cz) neupravují odlišné použití středníku v návrzích právních předpisů. Městský soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že výjimka obsažená v druhé větě za středníkem se vztahuje toliko k části věty před středníkem, s níž tvoří souřadné souvětí. Pokud by zákonodárcův záměr směřoval ke vztahování výjimky také na první větu, neutvořil by z ní součást druhé věty, která normuje odlišnou situaci než věta první: Zatímco věta první dopadá výlučně na první uzavření smlouvy, a to mezi podnikatelem a spotřebitelem, druhá věta se vztahuje na veškerá další uzavření smlouvy a širší okruh uživatelů než spotřebitele. Obě věty spolu nejsou v rozporu, naopak se doplňují, a předseda Rady právě s odkazem na pravidla českého pravopisu žalobkyni vysvětlil, proč se uvedená výjimka nevztahuje též na větu první. Na výkladu zastávaném žalovaným městský soud nespatřuje nic absurdního, jedná se o zákonodárcem zvolené legitimní omezení autonomie vůle smluvních stran v zájmu ochrany spotřebitele jakožto slabší smluvní strany, jež při uzavírání smlouvy o službách elektronických komunikací nemá oproti jejich provozovatelům dostatečnou sílu na prosazení svých oprávněných zájmů.
16. Dále je třeba uvést, že předmětným ustanovením vloženým do ZEK zákonem č. 468/2011 Sb., byl do českého právního řádu transponován článek 30 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. 3. 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. 11. 2009. Podle tohoto článku, nazvaného „Usnadnění změny poskytovatele“, „[č]lenské státy zajistí, aby smlouvy uzavřené mezi spotřebiteli a podniky poskytujícími služby elektronických komunikací nestanovily počáteční smluvní období přesahující 24 měsíců. Členské státy dále zajistí, aby podniky nabízely uživatelům možnost uzavřít smlouvu na dobu nejvýše 12 měsíců.“ Odstavec 6 téhož článku dodává, že „[a]niž je dotčena minimální doba platnosti smlouvy, zajistí členské státy, aby podmínky a postupy pro ukončení smlouvy neodrazovaly od změny poskytovatelů služeb.“
17. Správní orgány byly povinny vyložit příslušná ustanovení ZEK eurokonformním způsobem (srov. na př. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 95/2016 - 29 ze dne 15. 6. 2016), a právě výklad obsažený v napadeném rozhodnutí splňuje požadavky vytýčené směrnicí o universální službě. Žalobkynin argument, že směrnice nezakazuje stranám smlouvy sjednat si odlišnou úpravu, neobstojí: Podle směrnice smlouvy uzavřené mezi podnikateli a spotřebiteli nesmějí stanovit počáteční smluvní období přesahující 24 měsíců. Tento požadavek se tedy vztahuje na smlouvu jakožto projev shodné vůle smluvních stran (srov. § 1724 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), nikoli na návrh takové smlouvy, jak ve své replice patrně dovozuje žalobkyně, a nehraje tedy žádnou roli, která ze smluvních stran a jakým způsobem tuto náležitost smlouvy navrhne. O tom, že žalobkyně přinejmenším v devíti případech popsaných žalovaným uzavřela se spotřebiteli

smlouvu, jejíž počáteční smluvní období trvalo 36 měsíců, přitom není mezi účastníky řízení sporu.

18. Shodný názor zastává také komentářová literatura: „Cílem odstavce sedmého je v souladu s článkem 30 odst. 5 směrnice [...] usnadnění změny poskytovatele služby (podnikatele) tím, že s účastníkem, který je spotřebitelem, nesmí při prvním uzavření smlouvy sjednat smlouvu na dobu určitou s délkou trvání delší než 24 měsíců. Podstatou této ochrany účastníků má být umožnění vyhnout se smluvnímu vztahům uzavřeným na nepřiměřeně dlouhou dobu a nemožnosti bez finančních a technických překážek změnit poskytovatele veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Prvním uzavřením smlouvy se rozumí první uzavření smlouvy na dobu určitou bez ohledu na jakékoliv předchozí trvání závazkového vztahu (smlouvy na dobu neurčitou, využívání služeb prostřednictvím předplacené karty apod.). Aby se uplatnila povinná zákonná limitace 24 měsíců, musí se jednat o první závazkový vztah na danou službu elektronických komunikací (míněno například poskytování pevné telefonní služby, mobilní telefonní služby, služby poskytování přístupu k internetu, televize atd.). Operátor zároveň musí mít pro všechny uživatele, tedy nikoli pouze pro spotřebitele, v nabídce smlouvu na dobu určitou s délkou maximálně 12 měsíců. Pokud si však uživatel o to výslovně požádá, je možné, aby uzavřel smlouvu delší, tj. i delší než 24 měsíců, nejedná-li se o první uzavření smlouvy ve smyslu první věty tohoto odstavce.“ (Chudomelová, Z., Beran, M., Jadrný, V., Němečková, Š., Novák, J. *Zákon o elektronických komunikacích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016; podtrženo městským soudem).
19. Odlišný názor není obsažen ani v důvodové zprávě k zákonu č. 468/2011 Sb. (dostupné na www.psp.cz), v níž se k předmětnému ustanovení uvádí: „V případě, že operátor uzavírá se spotřebitelem smlouvu na dobu určitou, nesmí tato doba při prvním uzavření smlouvy na poskytování dané služby přesáhnout 24 měsíců, zároveň ale operátor musí umožnit uzavření smlouvy uživateli na dobu nejvýše 1 rok. Pokud však o to uživatel výslovně požádá, může samozřejmě uzavřít s operátorem smlouvu na dobu delší, která bude odpovídat jejich potřebám.“ Z použité formulace není jednoznačně zřejmé, zda se poslední věta měla podle předkladatelova záměru vztahovat pouze na uzavření smlouvy na dobu jednoho roku, které musí operátor nabídnout každému uživateli, nebo také na dobu 24 měsíců, kterou nesmí překročit doba trvání první smlouvy uzavřené se spotřebitelem. V každém případě důvodová zpráva nijak nenaznačuje, že by se zákonodárce hodlal protivit unijnímu právu, naopak v důvodové zprávě výslovně zdůraznil, že „[n]ávrh zákona [...] je implementační novelou, jejímž hlavním cílem je implementovat do českého právního řádu revidované znění evropského regulačního rámce pro sítě a služby elektronických komunikací – konkrétně směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009, kterou se mění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací [...],“ a obdobný text byl vložen také do poznámky pod čarou č. 1 v ZEK. Ani nejednoznačná formulace v důvodové zprávě tedy nemůže mít vliv na výklad ustanovení, které samo o sobě výkladové pochybnosti nevyvolává, a to tím spíše s přihlédnutím k povinnosti vykládat je eurokonformním způsobem.
20. Městský soud tudíž neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž nebyly povinnosti vyplývající pro ni ze ZEK stanoveny jednoznačně a srozumitelně a žalobkyni tudíž nelze za jejich porušení trestat.
21. Vzhledem k uvedenému nemá pro posouzení věci žádný význam, zda spotřebitelé o uzavření smlouvy na dobu delší 24 měsíců požádali nebo nikoli. *Obiter dictum* se městský soud nicméně ztotožňuje s právním názorem žalovaného, podle nějž by k takovému

uzavření smlouvy muselo dojít na základě individuální žádosti učiněné čistě ze spotřebitelovy vlastní vůle. Taková žádost nemůže být nahrazena podpisem smlouvy obsahující prohlášení: „*Tato smlouva byla uzavřena na dobu delší než 24 měsíců po poučení a na žádost Uživatele ve smyslu § 63 odst. 7 z.č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích,*“ a existenci takové žádosti nelze mít toliko na základě citovaného ujednání za prokázanou, a to vzhledem k tomu, že smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací mezi podnikatelem na jedné straně a spotřebitelem na druhé straně jsou typicky uzavírány adhézním způsobem, aniž obě smluvní strany měly skutečnou příležitost obsah těchto základních podmínek ovlivnit (srov. § 1798 občanského zákoníku). Ačkoli nelze zcela vyloučit žalobkyní předestřený scénář, že je daná věta do smlouvy doplněna právě v návaznosti na individuální spotřebitelovu žádost, právě vzhledem k nemožnosti toto tvrzení ověřit se nelze s citovaným smluvním ujednáním spokojit a je třeba doložit existenci individuální uživatelské žádosti.

22. Žalobkyně závěrem navrhl, aby městský soud přezkoumal také úkony správních orgánů učiněné v rámci kontroly provedené před započítáním řízení o správním deliktu: samotné kontroly, protokolu o kontrole a vyřízení námitek. Jejich nezákonnost spatřuje žalobkyně ve shora uvedených žalobních bodech. S těmi se městský soud již vypořádal, a jelikož při tom neshledal na straně správních orgánů žádné pochybení, nemělo to žádný vliv ani na zákonnost úkonů učiněných v rámci kontroly. Jelikož soud může přezkoumat napadené rozhodnutí toliko v mezích žalobních bodů, a jelikož žalobkyně neuvedla žádné konkrétní výhrady vůči způsobu zahájení nebo průběhu kontroly, vůči protokolu o kontrole a ani proti způsobu vypořádání svých námitek proti protokolu, městskému soudu nezbyvá než také tento žalobní bod shledat nedůvodný.
23. Městský soud shrnuje, že žalobkyně v rozporu s § 63 odst. 7 ZEK přinejmenším v devíti případech uzavřela se spotřebiteli smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, jejíž počáteční smluvní období přesahovalo 24 měsíců, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 118 odst. 14 písm. w) ZEK. Případná spotřebitelova žádost o uzavření smlouvy na 36 měsíců nemá na vznik žalobkyniny delikt ní odpovědnosti žádný vliv, neboť uzavření takové smlouvy se spotřebitelem zakazuje ZEK bez dalšího.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu